

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 36481

гр. София, 13.10.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 174 СЪСТАВ, в закрито заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РАДМИЛА ИВ. МИРАЗЧИЙСКА

като разгледа докладваното от РАДМИЛА ИВ. МИРАЗЧИЙСКА
Гражданско дело № 20231110110690 по описа за 2023 година

Съдът намира, че следва да се произнесе по доказателствените искания на страните и да насрочи делото за разглеждане в открито съдебно заседание.

Към исковата молба и отговорите са приложени писмени доказателства, които съдът намира за относими, необходими и допустими за правилното решаване на настоящия правен спор, поради което следва да бъде допуснато събирането им по делото.

Следва да бъде уважено искането на ищците за събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит на един свидетел в режим на довеждане за установяване на посочените в исковата молба обстоятелства.

Ответникът „фирма“ ЕООД е направил искане за събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит на един свидетел в режим на довеждане за установяване на посочените в отговора на исковата молба обстоятелства, което следва да бъде уважено.

Съдът намира предявените искове за допустими, като по делото следва да бъде насрочено открито съдебно заседание.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА делото за 05.12.2023 г. от 10:00 часа, за която дата и час страните да бъдат своевременно и надлежно призовани.

ДОПУСКА събиране на писмени доказателства по делото – представените от страните документи.

ДОПУСКА на ищците събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на един свидетел при режим на довеждане за установяване на посочените в исковата молба обстоятелства.

ДОПУСКА на ответника „фирма“ ЕООД събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на един свидетел при режим на довеждане за установяване на посочените в исковата молба обстоятелства

УКАЗВА на ищците в едноседмичен срок от получаване на съобщението да представят преписи от молба от 05.10.2023 г., заедно с приложените писмени документи за връчване на ответниците. При неизпълнение същите няма да бъдат приети като писмени доказателства по делото.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 140, ал. 3 ГПК, СЪДЪТ СЪОБЩАВА на страните проекта за доклад на делото:

Предмет на делото са предявените от П. Д. П., Д. П. П. и А. Д. П. срещу „фирма“ ЕООД и Министерство на вътрешните работи искиове с правно основание чл. 124 ГПК за признаване за установено, че ишците са собственици на 3/4 идеални части или 75 % от Поземлен имот стар № 17, квартал 63, парцел I, целият от 277 кв.м., заснет в КККР като поземлен имот с идентификатор *** с площ от 219 кв.м., а съгласно Проект за изменение на КККР с площ от 275 кв.м., при квоти както следва: П. Д. П. 13/24 идеални части; А. Д. П. - Л. - 1/24 идеални части; Д. П. П. 1/6 идеални части.

В исковата молба се твърди, че ишците са собственици на Поземлен имот с площ от 277 кв.м, находящ се в /населено място/ /бивша ул. „Милиционерска“, бивша ул. „Булаир“/, който имот съгласно стар кадастрален план е с № 17, кв. 63 по плана на гр. София, местността „ ГГЦ - Зона Б15“, а съгласно действащата кадастрална карта и кадастрални регистри на гр. София, представлява Поземлен имот с идентификатор ***, находящ се в област София (столица), община Столична, гр. София, район Сердика, ул. „/адрес/, по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед за одобрение на КККР № РД-18- 53/23.11.2011 г. на ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА АГКК, с площ от 219 кв. м, трайно предназначение на територията: Урбанизирана, начин на трайно ползване: НТП за административна сграда комплекс, стар номер 17, квартал 63, парцел I, със съседни: поземлени имоти с идентификатори: ***, *** и ***, като притежавали $\frac{3}{4}$ ид.ч. от същия. Твърдят, че са собственици и на обекти от построената в гореописания имот сграда с идентификатор ***.1, а именно: сутерен /бивши гаражи/, който не бил заснет в действащата КККР на гр. София, партер и първи надпартерен етаж, заснети в действащата КККР на гр. София, съответно имоти с идентификатор ***.1.1 и ***.1.2. Твърдят, че притежават следните ид.ч. от поземления имот: П. Д. П. 13/24 идеални части /1/2 идеални части придобити на основание Договор за продажба на наследство от 06. 06. 1997 г. и 1/24 идеални части придобити по наследство от майка ѝ С. Г. П./, А. Д. П. - Л. - 1/24 идеални части на основание наследство от майка ѝ С. Г. П.; Д. П. П. 1/6 идеални части /1 /4 ид.ч. придобити в режим на СИО по време на брака със съпругата му С. Г. П., от които 1/8 придобива като дял след прекратяването на СИО и 1/24 в наследство от С. П./; Е. Л. С. - 1/4 идеални части на основание наследство от баща ѝ Л. И. С.. Сочат, че общо имат 3/4 идеални части от имота, а Е. С. - $\frac{1}{4}$. Излагат, че общият праводател е М. К. К., който по силата на Нотариален Акт за продажба № 74, том XVII, дело № 3183 от 06.09.1933 г. е придобил процесния имот от 277 кв.м., със стар адрес: адрес (съставляващ през 1933 г. парцел III- 21 в кв. 63, впоследствие идентичен с парцел № I от кв. 63, а съгласно стар кадастрален план съставляващ Поземлен имот №17, кв. 63 по плана на гр. София, попадащ в УПИ I , кв. 63), в който имот е изградил сграда, състояща се от сутерен с два подземни гаража, партер и първи надпартерен етаж, на които са разположени апартаменти. Сочат, че М. К. е оставил единствен наследник съпругата си Й. К.а, която от своя страна оставила наследници с квоти както следва: 1/2 ид.ч В. М. (сестра), 1/4 ид.ч. Л. Я. и 1/4 ид.ч. Л. С. (последните двама деца на починала сестра Е. С.). Ишците били правоприменици на последните, които са се разпоредили със собствеността си на основания, както следва: В. М. продала своето наследство на ишцата П. П. по силата на Договор за продажба на наследство от 06.06.1997 г. и така тя придобила 1/2 ид.ч. от процесния имот. Л. Я. продала своята 1/4 ид.ч. от имота на С. П. /общ наследодател на ишците П. П., А. Л. и Д. П./ . Продажбата била осъществена с 4 броя нотариални актове, както следва: Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 1/2003; №107/2003; №104/2004; №48/2005г. Сделките били сключени по време на брака между С. П. и Д. П.. След прекратяване на СИО, С. П. оставила в наследство на ишците П. П., А. Л. и Д. П. своята 1/8 ид.ч. или по 1/24 ид.ч. за всеки от Ишците. Другата 1/8 ид.ч бил дялът от СИО на Д. П.. Л. С. не се разпоредил със своята част от имота, като впоследствие оставил единствен наследник на своята 1/4 ид.ч - Е. С.. Твърдят, че на основание Закона за национализацията от 1947 г., целият поземлен имот от 277 кв.м. със стар адрес адрес, съставляващ към онзи момент парцел № 1, от кв. 63 по плана на гр. София, заедно с построената от М. К. в него сграда, състояща се от два подземни

гаража и два апартамента е национализиран и предоставен за ползване на МВР. На основание закона за национализацията бил издаден Акт за публична държавна собственост № 23 65/26.XI 1961 г., видно от който и по силата на Заповед № 29 от 30.09.1969 г. на зам.пр. на СГНС имотът се предавал за ползване на МВР. Твърдят, че с Решение от 15.07.1994 г. по гр.д. № 1212/1993, 50 с-в на Софийски районен съд и решение за неговото тълкуване от 21.04.1998 г. е осъдено МВР да предаде на наследниците на М. К. собствеността и владението върху самия недвижим имот, находящ се в гр. София, адрес /ул. „Милиционерска“/, представляващ дворно място, цялото от 277 кв.м., съставляващо парцел пл. № I от кв. 63 по плана на гр. София, ведно със застроените сутерен, партерен и надпартерен етаж. По силата на самото съдебно решение от 15.07.1994 г. по гр.д. № 1212/1993, СРС, 50 с-в наследниците на М. К. били признати за собственици на основание чл. 2 ЗВСОНИ, настъпила реституция по силата на закона. Излагат, че видно от Удостоверение № ДИ -94-13-10 на СО, район „Сердика“ и Заповед РД - 57160/18.03.97 г. на Кмета на СО за отписване от актовете книги на Акт за публична държавна собственост № 2365/30.X.56г./26.11.1961 г., имотът е деактуван и отписан от актовете книги, съгласно чл.1 и 2 от ЗВСОНИ. Междувременно за 52 % идеални части от процесния имот бил съставен Акт № 813 за Публична държавна собственост от 21.02.2000 г. в полза на Министерство на вътрешните работи, видно от който за публична държавна собственост били обявени: трети, четвърти и пети етаж от административната сграда ведно с 52 % идеални части от общите части на сградата, но и ведно с „толкова от имот стар № 17 /с общо застроен и незастроен терен от 277 кв.м./. Твърдят, че актуването на 52 % от Поземлен имот №17 е извършено без правно основание. Сочат, че за новосъставения акт за държавна собственост са разбрали едва през 2022 г. в хода на иницирирана от тях процедура пред Агенция по картография и кадастър - гр. София. Във връзка с така стартиралата процедура в АГКК постъпило Писмо рег. № 578500-6845/12.08.2022 г. на МВР, в което било посочено, че с Решение № 629 от 30.08.2011 г. на Министерски съвет, се отнемат от МВР и се увеличава капиталът на „фирма“ ЕООД с имоти на ул. „Цветан Минков“ № 2, включително 52 % ид.ч. от терен с площ 277 кв.м. ИТН ***. С получаването на това писмо ищците разбрали, че част от имота им е внесен в капитала на „фирма“ ЕООД. След справка в търговския регистър по партидата на дружеството узнали за съществуването на Акт № 813 за Публична държавна собственост от 21.02.2000 г. в полза на Министерство на вътрешните работи. От документите, представени по партидата на „фирма“ ЕООД се установявало, че след АПДС №813/2000 г., с решение № 629 от 30.08.2011 г. на Министерски съвет по т.1 от същото, процесният имот е обявен за частна държавна собственост. Съгласно т. 3.1 от същото решение се указвало на министъра на вътрешните работи да увеличи капитала на „фирма“ ЕООД със стойността на непарична вноска, представляваща 52 % от правото на собственост върху процесния имот. За изпълнение на цитираното решение бил съставен Акт № 08044 за частна държавна собственост от 10.08.2012 г. в полза на Министерство на регионалното развитие и благоустройството, което било едноличен собственик на капитала на „фирма“ ЕООД. С посочения акт били актувани отново 52 % идеални части от процесния имот. МРРБ направило непарична вноска в капитала на „фирма“ ЕООД.

С оглед изложеното, оспорват Акт № 813 за Публична държавна собственост от 21.02.2000 г. в полза на Министерство на вътрешните работи, Акт № 08044 за частна държавна собственост от 10.08.2012 г. в полза на Министерство на регионалното развитие и благоустройството и извършеният апорт в капитала на „фирма“ ЕООД. При тези твърдения молят съдът да уважи предявените искове. Претендират разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Министерство на вътрешните работи, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен. Ответникът сочи, че със Заповед № 29/30.09.1969 г. на заместник-председателя на Изпълнителния комитет на Софийски градски народен съвет на основание чл. 15 от Правилника за държавните имоти /отм./ имотът на ул. „Милиционерска“ № 2 /старо наименование/ е бил предаден безвъзмездно на МВР за удовлетворяване на неговите административни нужди, считано от 01.10.1969 г. Твърди, че е съставен приемо-предавателен протокол от 21.10.1969 г. Сочи, че към момента на предаването му на МВР в

имота се е намирала масивна пететажна сграда, като в този период бил построен и трафопост. МВР получило имота в сегашния му вид. Впоследствие на основание чл. 70, ал. 2 във връзка с чл. 68 и чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗДС бил съставен Акт за публична държавна собственост № 813-МВР/21.02.2000 г., в който били описани трети, четвърти и пети етаж от въпросната сграда, застроена на 200 кв.м, заедно с 52% ед. от общите части на сградата и толкова от имот стар № 17 (*с общо застроен и незастроен терен от 277 кв.м*). С Решение № 629 от 30.08.2011 г. на Министерския съвет за обявяване на имоти-публична държавна собственост, за имоти частна държавна собственост, за едновременно увеличаване и намаляване на капитала на „фирма“ ЕООД и за обявяване на имот - частна държавна собственост, за имот публична държавна собственост, части от процесния имот (52% от общ застроен и незастроен терен с площ от 277 кв.м) били апортирано в капитала на „фирма“ ЕООД. С Решение от 15.07.1994 г. по гр. д. № 1212/1993 г. на СРС, 50-ти състав на наследниците на М. К. била възстановена собствеността само върху тази част от сградата, която е съществувала преди одържавяването му, а именно сутерен-мазе /бивши подземни гаражи/, партер и първи надпартерен етаж, както и дворно място, цялото от 277 кв.м. Сочи, че ищецът П. П. не доказва придобиването на наследствените права от В. М., съответно от Й. К.а, като наследник на М. К., тъй като договорът за продажба на наследство от 06.05.1997 г. бил нищожен поради липса на законоустановената форма за действителност. Така посоченото твърди, че е установено със силата на пресъдено нещо между страните с Решение № 763 от 13.07.2011 г. постановено по гр. дело № 12 от 2010 г. по описа на ВКС, I-во ГО и Решение от 05.04.2002 г. постановено по гр. дело № 3505 от 2000 г. по описа на СРС, 47-ми състав. Навежда подробни твърдения в насока, че искът следва да бъде насочен срещу Държавата, а не срещу Министерството.

Оспорва Заповед РД-57-160 от 18.03.1997 г. на кмета на СО, с която се отписва от актовете книги - Акт № 2365 от 26.11.1961 г. и се разпорежда предаването на дворно място цялото с площ от 277 кв.м. и сочи, че заповедта е издадена от некомпетентен орган и след влизането в сила на Закона за държавната собственост (Обн. ДВ. бр. 44 от 21 май 1996г.) в сила от 01.06.1996 г. Твърди, че МВР а и в последствие „фирма“ ЕООД е придобило процесния имот. Излага, че след датата на постановяването на Решението от 05.07.1994 по гр. дело № 1212 от 1993 г. по описа на СРС, ГК, 50-ти състав, ищите не са упражнили правото си за въвод на владението им - по отношение на имота с площ от 277 кв.м. Излага, че МВР като субституент на държавата е манифестира своето право на собственост постоянно. Аргументира, че след постановяването на съдебното решение ищите не владеят имота и не са предприемали никакви действия, които да спрат придобивната давност. Моли съда да упражни косвен съдебен контрол на издадената Заповед РД-57-160 от 18.03.1997 г. на кмета на СО. Прави възражение за нищожност на договор за продажба на наследство от 06.05.1997 г. поради неспазена форма. Твърди, че МВР /държавата/ е придобило собствеността върху процесния имот на основание придобивна давност. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба и от „фирма“ ЕООД, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен. Ответникът сочи, че със Заповед № 29/30.09.1969 г. на зам.-председателя на изпълнителния комитет на Софийски градски народен съвет, на основание чл. 15 от Правилника за държавните имоти /отм./ процесният имот е бил предаден безвъзмездно на МВР за удовлетворяване на неговите административни нужди, считано от 01.10.1969 г. С акт № 813/21.02.2000 г. за публична държавна собственост, в полза на Министерство на вътрешните работи, били обявени 52 % от процесния имот. С решение № 763/13.07.2011 г. на I-во ГО на ВКС било потвърдено решение № 16/21.06.2009 г. по гр. д. № С-22/2002 г. на Софийски градски съд. С Решението на СГС пък било потвърдено Решение от 05.04.2002 г. по гр. д. № 3505/2000 г. на Софийски районен съд, с което бил отхвърлен предявеният от Л. И. С. и П. Д. П. иск против министерство на вътрешните работи, с правно основание чл. 108 ЗС, за предаване на владението на трети, четвърти и пети етажи, надстроени над реституираните на ищите сутерен, партер и надпартерен етаж в сградата на процесния имот. С решение № 629 от 30.08.2011 г. на Министерски съвет имотът бил обявен за частна държавна собственост и

било указано на министъра на вътрешните работи да увеличи капитала на „фирма“ ЕООД със стойността на непарична вноски, представляваща 52 % от правото на собственост върху процесния имот. Със заповед от 27.07.2012 г. на Министъра на вътрешните работи, в капитала на „фирма“ ЕООД бил апортиран процесният недвижим имот. Оспорва Заповед № РД-57-160 от 18.03.1997 г. на кмета на СО, с която се отписва от актовете книги - Акт № 2365 от 26.11.1961 г. и се разпорежда предаването на дворно място цялото с площ 277 кв. м., т.к. счита, че заповедта е издадена от некомпетентен орган и след влизането в сила на Закона за държавната собственост. Излага още и че след датата на постановяване на Решение от 05.07.1994 г. по гр. д. № 1212 от 1993 г. по описа на 50-ти с-в на СРС, ищите не са упражнили правото си за въвод на владението им - по отношение на поземления имот с площ 277 кв.м. След постановяване на решението ищите не били владели имота, с оглед на което счита, че МВР е придобило процесния имот по давност и към датата на извършения апорт МВР е било собственик на 52 % идеални части от имота. Прави възражение за придобивна давност, като подробно излага, че приложимата такава в случая е кратката. В условията на евентуалност счита, че е придобил 52 % от процесния имот на основание давност текла от 23.08.2012 г. до завеждане на исковата молба. Моли съда да отхвърли предявения иск. Моли съда да упражни косвен съдебен контрол и да отмени Заповед РД-57-160 от 18.03.1997 г. на кмета на СО. Претендира разноски.

Разпределение на доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти:

По предявения иск с правно основание чл. 124 ГПК в тежест ищите е да докажат при условията на пълно и главно доказване, че са титуляри на правото на собственост върху спорния недвижим имот при твърдените квоти, като установят наличието на заявените обстоятелства, въз основа на които обосновават правото си на собственост.

В тежест на ответниците е да докажат релевантите с отговорите на исковата молба възражения, в това число и възражението за нищожност на договора за продажба на наследство поради неспазена форма, както и възражението за изтекла придобивна давност с всичките елементи на владението и продължилния период от време.

УКАЗВА на страните, че следва най-късно в първото по делото заседание да изложат становището си във връзка с дадените указания и доклада по делото, както и да предприемат съответните процесуални действия, като им **УКАЗВА**, че ако в изпълнение на предоставената им възможност не направят доказателствени искания, те губят възможността да направят това по-късно, освен в случаите по чл. 147 ГПК.

УКАЗВА на страните, че ако отсъстват повече от един месец от адреса, който са съобщили по делото или на който веднъж им е било връчено съобщение, са длъжни да уведомят съда за новия си адрес, като при неизпълнение на това задължение всички съобщения ще бъдат приложени към делото и ще се смятат за редовно връчени.

СЪДЪТ НАПЪТВА страните към постигането на **СПОГОДБА**, като им указва, че при постигането на такава ще бъде възстановена ½ от внесената държавна такса, и че с постигането ѝ спора им ще бъде разрешен окончателно още в производството пред първата инстанция.

УКАЗВА на страните, че за намиране на разрешение на техния спор, могат да използват и процедура по медиация, като по този начин те спестяват време и непосредствено участват при определяне на взаимноизгодно решение, без да са обвързани от типичните за съдебното производство формални критерии и предписани рамки на намеса в отношенията им, като за целта могат да се обърнат към Програма “Спогодби” при Софийския районен съд, която предлага безплатно провеждане на процедура по медиация.

Повече информация за Програма “Спогодби” може да бъде получена всеки работен ден от 09.00 часа до 17.00 часа на телефон 02/8955 423 или 0889 515 423 и в Центъра за спогодби и медиация, който се намира в гр. София, бул. ЦАР БОРИС III № 54, ет. 2, ст. 204 /Софийски районен съд/.

ПРЕПИС от настоящото определение да се връчи на страните.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____